

Kim Edwards

Trăng chưa lặn

Teri và tôi gặp nhau bốn năm trước khi cả hai đều chọn trường đại học làm nơi để trốn tránh những thất bại trong cuộc sống, cùng thuê hai phòng cạnh nhau trong một nhà trọ khá tồi tệ.

Phòng thì rẻ nhưng trông ảm đạm và có một bà bảo mẫu trông nom. Ở đó chúng tôi phải cởi giày khi bước vào phòng khách và mỗi khi chuyện trò quá to trên bàn ăn sáng, bà lại lê gót từ phòng riêng ra can nhắc. Bà không cho phép nam giới đến sau 9 giờ tối và tuyệt đối họ không được lên lầu.

Lần gặp nhau đầu tiên, chúng tôi cùng ngồi trong phòng Teri, một căn phòng ba mặt đều là cửa sổ và mùa đông năm ấy lạnh đến nỗi Teri buộc phải mang găng tay khi ngồi trong phòng.

Không gian dường như hoàn toàn thuộc về cô: những lăng kính đặt trên cửa sổ, một khăn choàng ren phủ trên cái ghế nằm đọc sách cũ kỹ, những cái ly còn cắm đầy bút vẽ và bút sắt. Teri cho tôi xem vài bức vẽ và dường như khi chúng tôi đã bắt đầu thì câu chuyện chẳng bao giờ dứt.

Chúng tôi không nói nhiều về cuộc sống của mình, mặc dù có những chuyện riêng tư rất gần gũi. Teri đã bỏ chồng, tôi cũng đã chia tay với người đàn ông chung sống với mình ba năm qua. Đêm ấy tôi lên lầu về phòng thật muộn, nắm chặt món quà của Teri, một chiếc lăng kính trong lòng bàn tay.

Tôi vẫn tin vào điều mình cảm nhận lúc ấy rằng người phụ nữ này sẽ là một người bạn suốt đời của mình, gắn bó với mình một cách kỳ lạ và thiết yếu. Chỉ ba tháng sau, chúng tôi từ giã những căn phòng đầy cảm đoán ấy để chuyển đến một căn hộ rộng rãi và thoáng mát hơn ở ven thị trấn. Nhiều cô gái đã đến ở rồi ra đi trong ba năm chúng tôi sống ở đó nhưng Teri và tôi luôn là trung tâm của tập thể. Chiều nào chúng tôi cũng ngồi trò chuyện trong phòng Teri, nhấp rượu trong những ly thủy tinh dễ vỡ; ánh sáng xuyên qua lăng kính của Teri và chiếu lên bức tường những đốm sáng nhảy nhót nhiều màu sắc.

Trong những ngày đầu của tình bạn ấy, chúng tôi rất thận trọng với đàn ông. Chúng tôi thỉnh thoảng có các bạn trai nhưng không người nào ở lại, không ai để lại dấu vết trong cuộc sống của chúng tôi.

Chúng tôi vẫn cảm thấy mất mát, nặng trĩu bởi nỗi đau còn lại từ những mối quan hệ đã qua. Teri đã nuôi người chồng nhạc sĩ trong ba năm, từ khi lấy chồng đến khi chia tay. Còn tôi, người đàn ông sống với tôi đã phân phối ma túy từ phòng ngủ của tôi.

Lúc ấy tôi còn trẻ và mù quáng vì yêu. Rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến, nhiều người ghé qua. Dù vậy, phải một thời gian dài tôi mới hiểu ra được sự việc. Thật ra phải đến lúc thấy 10 lọ cocaine nhét trong mấy cái áo lạnh của mình tôi mới tỉnh ra và bỏ đi. Tôi trở nên thận trọng sau đó, cũng như Teri. Chúng tôi trở nên cảnh giác, bảo vệ lẫn nhau, và đôi khi vì vậy mà cư xử thật tệ hại.

Tôi đặc biệt nhớ một đêm chúng tôi đến dự một buổi party. Ở đó có một người đàn ông tôi đã gặp nhưng không biết nhiều về hắn. Tôi nghĩ hắn không thích tôi và ngược lại, nên ngạc nhiên khi thấy hắn đến nói chuyện với tôi, tay cứ vờ vờ hàm râu. Thịnh linh hắn hát đầu về Teri ở cuối phòng. “Bạn cô là ai thế?”. Hắn hỏi và tôi hiểu ngay.

Tôi và hấn nhìn Teri trong bộ váy nhung, đang nói chuyện với một phụ nữ cao và mảnh mai, nước da xanh xao. Tôi nhìn lại gã đàn ông đẹp trai này, biết hấn là loại người hứa hẹn rất nhiều rồi ngày mai biến mất, và ngạc nhiên không hiểu tại sao gã đàn ông này lại có thể tưởng rằng tôi thông đồng với hấn. Tôi nói với hấn ta: “Cô ấy kệt rồi”. Hấn nói: “Kệt rồi cũng chẳng sao!”. “Ồ, nhưng Todd ơi”, tôi từ tốn nói, kìm giữ cơn cao hứng đang bùng lên và đoán trước được những biểu hiện trên mặt hấn: “Anh không hiểu rồi, cô ấy kệt với tôi kia”.

Teri và tôi cười bỏ ra sau đó, chuyện này đã trở thành một trong những đề tài chúng tôi bàn luận thường xuyên và tôi đâm ra lão luyện trong việc bắt chước vẻ sững sờ và bối rối hiện ra trên mặt Todd. Bằng cách ấy tình bạn của chúng tôi trở thành một thứ vũ khí. Teri thường gọi đó là “vũ khí tình yêu”.

* * *

Trước khi Teri đến, tôi phải dọn dẹp khăn trải giường, chén đĩa... Vài lá thư của Teri nằm rải rác trên bàn làm việc, thò một nửa ra ngoài bì thư. Cô viết: “Tôi nhớ bạn. Không khí trong những nơi này giống như dầu thơm mùi chanh. Có một bà rất già ngồi ở cửa sổ với ba con mèo. Tôi muốn đến thăm bạn, nhưng chắc là bạn lúc nào cũng bận rộn với Jack”.

Jack. Teri không biết anh, mới chỉ gặp một lần ngay trước khi dọn đi. Lúc ấy Jack và tôi yêu nhau. Teri đem tôi trở lại thực tế: “Độ này bạn đẹp quá”, cô đặt tay lên cánh tay tôi: “Bạn rực rỡ lên vì hạnh phúc. Tôi chỉ mong anh ấy xứng đáng với bạn”. Cô nhìn Jack. “Hạnh phúc nhé! Nhưng cũng phải cẩn thận. Không có nhiều kết thúc có hậu lắm đâu”. Teri cảnh báo, rồi đi mất. Đêm nay hai người quan trọng nhất đối với tôi sẽ gặp nhau. Tôi nhìn ánh nắng mặt trời chói lòa trên tường căn nhà màu trắng bên cạnh, đứng yên uống ly cà phê đá và tưởng tượng nếu mình ném cái ly này vào cửa sổ, nó sẽ

bay theo hình vòng cung lướt êm dọc theo căn phòng. Cái ly bay thật trơn tru, làm thành một nhát cắt sắc gọn rồi bay mất qua tấm kính, chẳng còn gì nữa. Trong tưởng tượng, tôi có thể cảm nhận được gió mát thổi qua lỗ hổng có hình dạng một cái ly, mơn man trên làn da.

Teri hẹn đến vào lúc 2 giờ, nhưng khi xe cô đến đã gần 3 giờ rưỡi. Tôi đến bên cửa sổ căn hộ đã sạch bóng và nhìn xuống, cũng chiếc xe Mustang màu xanh dương ấy, cũng đôi ủng da đen hiện ra. Tóc cô dài hơn, chỉ có thể, tôi không để ý đến trang phục, nhưng có lẽ cũng là những thứ quen thuộc như trước đây. Tôi nghĩ những phút đầu tiên hẳn là ngượng ngập với biết bao nhiêu thay đổi, nhưng khoảnh khắc đầu tiên ấy lại rất vui.

Tôi ôm hôn cô ở cửa, thấy má cô mát lạnh, làn da thoảng mùi bạc hà.

“Nào, gặp bồ vui quá, vào xem giang sơn của mình đi”. Tôi nhắc một trong những túi xách của cô: nặng kinh khủng. “Trời ơi, cái gì đây Teri?”. “Sôcôla và rượu giá rẻ chứ còn gì nữa”. Tôi bật cười bởi mình cũng đã trử những thứ này trên lầu. “Thực phẩm an ủi”, tôi nhắc một câu đùa cũ và khi chúng tôi leo lên thang cả hai cùng tranh nhau nói.

Khi Teri dời đi nơi khác, cô nhận làm một việc trong thành phố nơi cô đã sống trước đây, và sau đó một tháng cô trở lại với người chồng cũ. Cô nói: “Bây giờ khác rồi, anh ấy làm việc trong một cửa hàng âm nhạc, không còn mơ mộng đến chuyện nổi tiếng nữa và chịu khó thu những đĩa nhạc”. Cô ít khi nhắc đến anh, nhưng tôi cảm thấy sự hiện diện của anh trong đời cô cũng như cô cảm thấy dấu vết của Jack trong tôi. Chúng tôi nói chuyện như thuở mới gặp nhau lần đầu, về sách vở, phim ảnh, hội họa và những ý tưởng. Câu chuyện thật dễ chịu, những lời của chúng tôi bay bổng quanh phòng, lấp lánh đây đó và tuôn chảy mãi.

“Tụi mình phải chia tay”, thỉnh linh Teri nói. Cô chọn một thanh sôcôla, cắn nhẹ một góc. “Có chuyện gì không?”. Tôi hỏi và rót thêm rượu. “Max sao

rồi?”.

“Chẳng có gì. Max vẫn là Max, chẳng có gì hơn”.

“Tệ quá, Teri, mình chưa bao giờ gặp anh ấy. Trở lại với anh ấy bồ có vui không?”. “Mình cho rằng tại mình chỉ sống cho riêng mình, ít khi gặp gỡ những người khác”, cô nhún vai, nhìn những biểu hiện trên mặt tôi. “Mình không hiểu sao, Sara, mình cô đơn hơn là mình nghĩ. Anh ấy biết quá nhiều về quá khứ của mình, như thế cũng tiện”.

Tôi thấy buồn và yên lặng một lúc. Cuối cùng Teri hỏi: “Jack thì sao?”. Tôi đáp: “Cũng được, anh ấy đang làm mấy ổ bánh mì vòng nổi tiếng của anh cho tại mình”. Teri không trả lời, cô nhắm mắt lại, đầu ngả về phía sau. Tôi quả quyết: “Anh ấy là người tốt, Teri”. “Chẳng phải vậy đâu”, cô nói.

“Thật mà, Teri, anh ấy tốt lắm”. Điều tôi nói về Jack là sự thật. Anh ấy là người tốt, nhưng người tốt cũng có thể có vấn đề theo một cách mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Jack thích ở một mình. Cả tháng qua, mặc dù tôi đã cố tình quyến rũ, chúng tôi đã không chung chăn gối. Không một cái hôn, một vòng tay siết vội nơi này, nơi khác. Nếu là một người nào khác tôi có thể nghĩ đến việc chia tay nhưng đây là Jack, vì vậy tôi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Tôi muốn nói với Teri về chuyện này, nhưng tôi có thể đoán được cô sẽ nói gì: Trái đất này đầy đàn ông, cứ đi tìm người mà bạn muốn.

“Không - Teri nói khi tiếng vo vo của cái máy trộn thức ăn ngừng lại - Chẳng bao giờ có cái gọi là đàn ông tốt. Họ luôn muốn bạn nhượng bộ, bằng cách này hay cách khác”. Vậy đó, Teri luôn luôn đọc được những ý nghĩ của tôi.

Khi Jack bước vào nhà, anh mang theo mùi thơm của men bánh và cái hộp không có mùi thơm nào tuyệt vời hơn: mùi quế ngọt ngào lẫn với mùi hành tỏi, hạt mè. Tóc anh vàng và thưa xù ra quanh đầu. Jack và Teri gật đầu chào nhau qua bàn ăn. Tôi nhớ ra rằng họ gần như xa lạ với nhau, và hơn nữa đều

chất chứa đầy những điều từ cảm nhận của tôi. Thật sự là tôi muốn họ yêu mến nhau, hai con người quan trọng trong đời tôi. Tôi phát điên lên về cái cách họ ngồi ở bàn ăn, cả hai đều nhìn tôi mà chẳng nhìn nhau.

Dù vậy, bữa ăn cũng trôi qua khá hào hứng với nhiều lần cạn ly mà tôi là kẻ tiên phong, cố tránh né những va chạm nguy hiểm. Sau bữa ăn chúng tôi quyết định dạo chơi bằng xe. Teri chạy về phía bắc và ghé vào một thị trấn tên là Swisher, chỉ có khoảng 600 dân. Một bảng hiệu bằng đèn neon màu hồng với sao chổi lóe ra ở hai bên cho biết đây là Swisher Starship, một vũ trường cũ, từng lẫy lừng trong những năm 1940. Nơi đây vẫn còn sàn nhảy bằng gỗ êm và một trái cầu xoay chiếu sáng lên những bức tường. Lúc ấy ban nhạc rock địa phương đang nghênh ngang trên sân khấu.

Chúng tôi chen vào, yên vị và uống trong khi ban nhạc khởi động. “Gã đang đứng với Jack là ai vậy?” - Teri nói, hất mặt về phía một anh chàng tóc vàng mảnh khảnh đang đứng cạnh Jack tại quầy rượu. “Đó là Martin - tôi nói - coi được chứ?”. Tôi nhún vai và đang nhớ lại Starship là nơi từng diễn ra những trò đùa đáng xấu hổ của chúng tôi với đám đàn ông. “Đủ để giới thiệu mình chứ?”. “Hỏi Jack xem”.

“Ừ”, Teri nói và lập tức chen vào đám đông. Cô mặc một bộ váy áo màu tím, một cái váy ngắn viền ren cho thấy đôi chân dài. Tôi theo dõi Jack giới thiệu Teri với Martin, thấy mắt anh nhìn từ trên xuống dưới và một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt hẹp của anh.

Khi Jack trở về bàn, anh xích đến bên tôi. Chúng tôi nhìn Teri chạm vào cánh tay Martin trước khi họ đi ra sàn nhảy. “Họ hợp nhau đấy chứ” - tôi nói. “Có vẻ vậy - Jack đáp và hơi cau mày - Cô ấy có chồng rồi phải không?”. “Hết rồi” - tôi đáp, điều này đúng mà sai bởi Teri chưa kết hôn, và cũng chẳng nghiêm túc chút nào, không giống như cô lúc này, ôm thật sát Martin trong điệu nhạc lãng mạn.

“Vậy thì sao? - tôi cố gắng lấy vẻ nhẵn tâm - Martin có thể tự bảo vệ mình chứ”. “Bạn gái của Martin đã bỏ hấn tuần trước, anh nghĩ cô bạn Teri của em là điều cuối cùng mà hấn cần”. “Họ chỉ nhảy thôi mà”.

Một lát sau khi nhạc trỗi lên trong một nhịp không thể cưỡng lại được, Jack và tôi cũng ra sàn nhảy. Khi về chỗ ngồi, Jack vòng tay ôm tôi, thì thầm vào tai: “Đêm nay em nhé”. Tôi cười không trả lời. Đã một tháng rồi và tôi không thể không nghĩ tại sao lại tối nay. Như thế thật bất lịch sự với Teri. Nhưng Teri đã biến mất cùng với Martin. Khá lâu sau họ mới trở lại, nhát phần phai son vì gió, trong vòng tay nhau. Họ đã lái chiếc Mustang đi chơi, đã trốn đi với một chai whisky. Teri lén rót rượu vào những lon Coke chúng tôi đã mua. Hai người càng lúc càng thân mật. Tôi rót thêm whisky, rồi tới lượt Teri và khi tiếng nhạc dứt thì chúng tôi đều say khướt.

Đèn đột ngột sáng lên. Căn phòng tràn ngập không khí lạnh và có tiếng giày gõ lên sàn của những người bắt đầu ra về.

Teri nháy mắt với tôi, và ngay trước khi cô nói tôi đã biết cô sắp nói gì!

“Này Martin, nhìn cô bé kia kìa”. Teri gỡ mình ra khỏi vòng tay bạn trai và chỉ vào một cô gái không hơn 17 tuổi. Cô bé mặc quần jean bó sát và hơi lão đảo trên đôi giày cao gót. Martin nói: “Cô ấy làm sao?”. “Tôi nghĩ đó là cô gái dành cho anh, anh nên đưa cô ấy về nhà”. Martin cười ngập ngừng và ném một cái nhìn vào Teri. “Tôi nói nghiêm túc đấy. Tới giờ bắt bò lạc rồi Martin. Đây là lúc mà những người cô đơn kết đôi”. Cô xô Martin một cách đùa cợt. “Nhanh lên, anh phải nhanh lên nếu muốn mang một cô về nhà”.

Cái nhìn trên khuôn mặt Martin làm tôi sững sờ, tỉnh hẳn rượu. Khuôn mặt ấy từ đỏ bừng rồi chuyển sang ngượng ngùng vì bị xúc phạm. Tôi nhớ đến điều Jack nói về cô bạn gái của Martin. Tôi gọi: “Teri”, nhưng cô chẳng hề quan tâm.

Jack chồm tới trên mặt bàn: “Teri, tỉnh táo lại đi. Đây không phải chuyện

đùa đâu”. “Anh cũng vậy, Jack - cô nói và chậm chậm nháy mắt với anh - Anh cũng nên kiếm một em lệ lên”. Cô vươn tới và nắm lấy tay tôi: “Bởi vì Sara và tôi sẽ đi với nhau, chúng tôi cùng về nhà đây”.

Những ngón tay của Teri dài và khô, móng tay cô sơn màu sẫm trong khi móng tay tôi nhợt nhạt và cắt cụt ngắn. Lần ấy, khi nắm tay nhau móng tay tôi cũng để dài, chúng tôi đang tức giận nên đùa cợt với những gã đàn ông đáng ngờ, bảo họ mua rượu cho chúng tôi uống suốt đêm và rồi cũng tổng cổ họ đi như thế này. Nhưng những người đàn ông ấy là những kẻ lạ mặt kiêu căng, còn đây là Jack và Martin. Tôi rút tay lại.

Teri bị sốc, bàn tay cô vẫn mở ra trên mặt bàn. “Chỉ đùa thôi mà” - cô nói chẳng hướng vào ai, rồi cô quay về phía tôi: “Chuyện đùa của tụi mình, phải không Sara?”.

“Đùa hả”, Jack nói và đứng dậy đi theo Martin, lúc ấy đã ra đến cửa.

Đường về nhà thật dài và chúng tôi chẳng nói lời nào. Jack ngừng xe trước cửa nhà tôi và Teri bước ra. Chúng tôi nhìn cô vấp chân trên cỏ, mũi giày của cô thúc vào mặt đất gần đóng băng. Anh đưa cho tôi chìa khóa chiếc Mustang và đi về phía chiếc xe tải của anh. “Jack”, tôi kêu lên, chạy theo anh: “Coi kìa Jack, em xin lỗi”.

Jack đáp: “Anh cũng vậy, thật là chuyện tồi tệ”. Cách anh nhìn tôi lúc ấy khiến tôi biết rằng anh sẽ chẳng quên đêm đi chơi này. Rồi chúng tôi chắc cũng sẽ vượt qua nhưng anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ hoàn toàn. Tất cả những gì tôi có thể làm lúc ấy là nhìn Jack lái xe đi trên con đường đêm vắng vẻ, không quan tâm gì đến những dấu hiệu giao thông.

Vào lúc nửa đêm, tôi tỉnh dậy trong một giấc mơ, một cơn mơ còn sống động trong đầu óc. Có một con chim lớn in bóng trên cửa sổ, bao quanh bằng những sợi tơ bạc mỏng manh. Mỗi sợi tơ treo một hình thù nhỏ. Thoạt tiên tôi tưởng những hình thù nhỏ này là côn trùng, nhưng khi nhìn gần tôi

thấy đó là những con chim nhỏ xíu hình dạng giống y như chim lớn, bị kẹt lại trong khi bay.

Teri đang nằm ngủ trên tấm thảm trải trên sàn. Căn phòng tràn ngập một ánh sáng mờ ảo. Tôi ngắm cô thật tĩnh lặng, bình an và nghĩ đến việc đánh thức cô, kể cho cô nghe giấc mơ. Nhưng rồi lại thôi bởi tôi biết cô sẽ nói những điều tôi không muốn nghe. Loài chim đương nhiên tượng trưng cho tự do và sự ra đi. Cô sẽ nói đó là dấu hiệu tôi nên thay đổi cuộc sống với Jack. Teri tuyệt đối tin vào những biểu trưng của sự vật, và giấc mộng sẽ chứng tỏ rằng cô đúng. Tôi không biết làm thế nào để diễn tả cảm giác sau giấc mơ - một cái gì đó thật bình yên, thậm chí an ủi, mặc dù chính thân xác tôi bị treo một cách kỳ lạ trong bóng mờ và những sợi tơ.

Tôi nhìn Teri hồi lâu, bóng đêm chập chờn trên mặt cô và tôi tự hỏi bên dưới làn da tươi đẹp và đôi mắt bình yên kia, cô đang mơ những gì, đâu là những khoảnh khắc tươi đẹp nhất của cuộc sống, những ý nghĩ sâu kín nhất mà cô chưa từng chia sẻ.

Tôi thức dậy vào rạng sáng, đầu đau như dằm, còn Teri ngủ đến trưa. Cô phải đi trước khi chiều xuống vì đường về nhà khá dài. Chỉ còn vài giờ nữa, chúng tôi nói chuyện vui vẻ, uống cà phê và không nhắc gì đến chuyện đêm trước. Có một lúc Teri đi ra ngoài. Cô không nói đi đâu, nhưng khá lâu sau đó tôi biết rằng Teri đã gửi một bó hoa đến hộp thư của Martin với lời xin lỗi.

Vào buổi chiều chúng tôi đến một công viên từng là nơi chúng tôi rất ưa thích. Con đường quanh hồ còn in những dấu chân trong một ngày ẩm ướt. Chúng tôi từng đến đây trượt tuyết vào một mùa đông lạnh kinh hồn, lúc nửa đêm. Đêm ấy trăng tròn, chiếu sáng trên cây cối quanh hồ. Chúng tôi đi cùng hai người đàn ông không thân thiết lắm. Đó là một đường trượt dốc, rất nhiều khúc uốn lượn và bị cây cối bao bọc. Đường trượt càng nguy hiểm,

chúng tôi càng hứng khởi. Có những khoảnh khắc tôi gần như bay, tựa như một bóng chim én xuyên qua rừng cây. Tôi bắt kịp Teri ở chân cầu, chúng tôi cùng đứng nhìn trăng bẽn bẽn trôi. Teri vòng tay ôm tôi, chúng tôi không nói lời nào, đứng rất lâu cho đến khi nghe thấy tiếng những người đàn ông gọi sau đồi, tiếng kêu của họ vang động đến nỗi những bông tuyết trên cành cây rơi lả tả.

“Trời còn ấm - Teri nói - mới tháng mười mà”. Cô đi phía trước tôi, bước trên vạt cỏ khô, và quả thật bầu trời sáng và xanh lơ, tràn ngập ánh nắng. Chúng tôi dạo chơi không cần đến áo khoác. Teri nổi bật trong màu áo đỏ, mái tóc dài lộng gió. Chúng tôi leo lên ngọn đồi sau cùng và nhìn xuống thành phố nhỏ, nơi tôi đang sống. Tôi nói: “Chắc đêm nay tuyết rơi quá”. Cô nhìn tôi, vén tóc về phía sau tai bằng bàn tay đeo găng: “Thật không?”. Tôi nhún vai: “Không biết nữa, có thể lắm”.

Không như ngày xưa, chúng tôi đã không còn vui đùa thoải mái bên nhau được nữa. Những trò đùa cũ rơi rụng trong không trung, rơi vào im lặng. Tôi định nắm lấy tay Teri nhưng dường như có một tấm kính vô hình ngăn tôi lại. Động tác ấy làm khoảng cách giữa chúng tôi càng rõ rệt hơn. Tôi nhìn quanh, đá chân vào đất mềm, nuối tiếc sự thoải mái chúng tôi từng chia sẻ. Teri nhắc lại: “Tuyết”. Tôi nói như một tiếng vang: “Tuyết”. Có một chiếc máy bay phản lực bay trên cao để lại một vệt trắng trên bầu trời trong. Vệt khói phân tán, trải rộng rồi tan dần trong khi máy bay vẫn di chuyển.

Ngày mai Teri đã đi khỏi, và tôi tự hỏi không biết mình có cảm thấy sự vắng mặt của cô một cách thâm thía như trước đây. Trước đây, sau khi Teri dời đi tôi đã chờ đợi một cách vô thức tiếng chân cô bước qua cửa. Còn ngày mai, tiếng nói của cô sẽ vang lên như một băng ghi âm cũ, xa cách, đều đều qua mạng điện thoại. Tôi sẽ chẳng biết gì thêm về cuộc sống thường nhật của cô,

dù cô có cố gắng kể cho tôi nghe.

Những đóa hoa violet tím trên bệ cửa, ánh mặt trời chiếu trên sàn gỗ, mùi thơm thường ngày của cà phê, và phòng tắm đầy những thứ xà bông lạ mỏng như cánh hoa. Cô đã nói với tôi những điều ấy, và tôi đã cố gắng xếp chúng vào với những điều tôi đã biết. Nhưng những hình ảnh vẫn trôi đi như những chiếc lá, không còn gì có thể giữ chúng lại bên nhau được nữa.

Ngay sau chiếc máy bay phản lực có một khoảng màu trắng, một khối cô đặc hơn vệt khói của máy bay. “Có phải...?”, tôi mở lời và ngay khi ấy tôi thấy Teri gật đầu bên cạnh tôi, xác nhận: “Mặt trăng, trăng mọc giữa ban ngày”. Đó là một vành trăng khuyết, mỏng manh như một vỏ sò. Có vẻ như trăng sẽ mờ đi hoặc tan ra như khói máy bay. Những vết mờ trên mặt trăng nhạt đi trong ánh sáng, trăng giống như một miếng bánh mỏng, tan đi trong vòm trời.

Gió bắt đầu nổi lên làm tung những chiếc lá khô và cuốn đi. Trời lạnh hơn, chắc là tuyết sẽ rơi đêm nay rồi. Chúng tôi theo một con đường khác xuống đồi. Ở đây lối đi rộng và khô ráo nên có thể đi bên nhau. Tôi nói: “Mình còn một chai rượu, nhập từ Romania”. Teri cười, quàng tay tôi. Chúng tôi bước xuống đồi, chia sẻ ngày nắng ấm cuối cùng của mùa thu trong một khu rừng đầy tiếng lá rơi và tiếng xào xạc dưới chân, chẳng để ý rằng trong khi bước đi mùa đông đã đến bên cạnh, trong không gian quanh mình.

BÍCH GIANG lược dịch (từ nguyên tác The moon before dusk)

Nguồn: ms

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004